

ЗОЛОТИЙ ЛЕМІШ ТАМАРИ ПОЛІЩУК

Тамара Поліщук — випусниця Бобринського сільського профтехучилища № 2. Через декілька днів вона отримає посвідчення машиніста-тракториста широкого профілю. Але вже сьогодні ім'я майбутнього молодого хлібороба відоме не лише в республіці, а й в країні. У травні вона брала участь у республіканському конкурсі і стала чемпіоном України серед дівчат-орачів, які виступали на тракторах Т-74.

І ось нове випробування. Поле Лобединського профтехучилища, що на Сумщині. На старт другого Всесоюзного конкурсу учнів профтехучилищ вийшли найсильніші орачі всіх республік.

Як і на Херсонщині, Тамара майже ідеально впоралася із завданням. Оглядаючи ділянку, яку вона зорала, Герсьй Соціалістичної Праці, бригадир тракторної бригади місцевого колгоспу імені Леніна Я. М. Шульга лишився задоволеним.

— Буде добрим трактористом, — похвалив він Тамару. — Чудова рілля. Отак би дівчат до моєї бригади.

Високої думки про роботу нашої землячки залишилися і члени журі. Тамара Поліщук отримала найвищий бал і стала чемпіонкою Радянського Союзу серед дівчат-орачів — учнів сільських профтехучилищ (трактор Т-74). Їй вручено Почесну грамоту ЦК ВЛКСМ та чемпіонську стрічку з написом: «Кращому молодому орачу країни».

На фото: Тамара Поліщук.

Текст і фото Ю. Михайлова.

ПЛЕНУМ КІРОВОГРАДСЬКОГО МІСЬКОМУ ЛКСМУ

13 липня відбувся пленум Кіровоградського міського комсомолу. З доповіддю на пленумі «Про завдання Кіровоградської міської комсомольської організації по виконанню постанови бюро ЦК ЛКСМУ. «Про серйозні недоліки в стилі, формах і методах роботи Кіровоградського міського ЛКСМУ» виступив перший секретар обкому ЛКСМУ М. Г. Гайдамака.

В обговоренні доповіді взяли участь секретар комітету комсомолу швейної фабрики Раїса Боженко, секретар комітету комсомолу будівельного технікуму Валентина Богущька, секретар комітету комсомолу профтехучилища № 6 Валерій Вредій, секретар комітету комсомолу КЛШУ Володимир Воробієв, секретар комітету комсомолу комбінату «Кіровоградважбуд» Павло Дрозд, секретар комітету комсомолу заводу тракторних гідроагрегатів Віталій Дубницький, секретар комітету комсомолу заводу «Червона зірка» Микола Сіклянченко, секретар комітету комсомолу міськпромторгу Марина Якимчук, перший секретар міськкому ЛКСМУ Юрій Рудис.

В роботі пленуму взяв участь завідувач оргвідділом міськкому партії В. І. Суворов, другий секретар обкому ЛКСМУ М. П. Громоший та відповідальний організатор ЦК ЛКСМУ Б. М. Цибулін.

На пленумі виступив другий секретар міськкому КП України А. Д. Сухачов.

Пленум прийняв відповідну постанову та затвердив заходи на виконання постанови бюро ЦК ЛКСМУ.

(Докладний звіт про роботу пленуму буде публікуватися в наступному номері).

По Радянській Україні

ЧАВУН ВИСОКОЇ ОЧИСТКИ

Державний Знак якості присвоєно ливарному чавуну, що виплавляється на Ждановському заводі «Азовсталь». З допомогою вчених Дніпропетровська знайдено ефективний спосіб очистки металу від шкідливих домішок. Тепер він має високу механічну стійкість, поліпшені фізико-хімічні властивості.

СТИМУЛЯТОР КОРМІВ

Перше на Україні підприємство по виготовленню премісів — синтетичної суміші з різних вітамінів, антибіотиків, мікроелементів та інших компонентів стало до ладу в селищі Немішаєво поблизу Києва. Новий препарат на 20 процентів поліпшує якість комбікормів. Щодня завод виробляє 25 тонн біохімічної продукції. На кінець року його добова потужність збільшиться втричі.

У ШИРОКОМУ АСОРТИМЕНТІ

Майже п'ять мільйонів чоловічих, дитячих сорочок і тенісок на рік — така продуктивність головного підприємства Придніпровського швейного об'єднання, зданого в експлуатацію в Дніпропетровську.

У цій п'ятирічці випуск виробів легкої промисловості в області збільшиться майже в 1,7 раза. Широкий асортимент товарів тепер виготовляє фабрика верхнього трикотажу в Дніпропетровську і взуттєва — в Кривому Розі. Будуються ще 4 швейні фабрики.

Рік видання XIII
№ 85 (1565).

СУБОТА, 15 липня 1972 р.

Ціна 2 коп.

ВОНИ СЬОГОДНІ — ПЕРШІ

Яків ЧОРНОМОР з колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Онуфріївського району. СКОСИВ 120 ГЕКТАРІВ, НАМОЛОТИВ 2189 ЦЕНТНЕРІВ ЗЕРНА.

Комсомолец Микола КЛИМЕНКО з колгоспу імені Леніна Долинського району. СКОСИВ 110 ГЕКТАРІВ, НАМОЛОТИВ 2177 ЦЕНТНЕРІВ ЗЕРНА.

Комсомолец Іван ОЛІЙНИК з колгоспу «Україна» Онуфріївського району. СКОСИВ 119 ГЕКТАРІВ, НАМОЛОТИВ 2164 ЦЕНТНЕРИ ЗЕРНА.

Комсомолец Микола КУРКА з

колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Онуфріївського району. СКОСИВ 111 ГЕКТАРІВ, НАМОЛОТИВ 2083 ЦЕНТНЕРИ ЗЕРНА.

Анатолій КОСТЕНКО з радгоспу «Петрівський» Петрівського району. СКОСИВ 96 ГЕКТАРІВ, НАМОЛОТИВ 1987 ЦЕНТНЕРІВ ЗЕРНА.

Комсомолец Єгор ГАВРИЛОВ з колгоспу «Путь Октября» Онуфріївського району. СКОСИВ 82 ГЕКТАРИ, НАМОЛОТИВ — 1694 ЦЕНТНЕРИ ЗЕРНА.

ТАБІР НАД МОРЕМ

РАНКОВИЙ промінь сонця прорізає гущавий ліс і зазирає у відкриті навісті вікна, грайливо пробігши по дитячих обличчях. Навколо стояла тиша, яку несподівано перервав клан сурми.

Ліс враз прокинувся. На табірному стадіоні під мелодійні звуки бани, за командою фізрука Олександра Миколайовича Богуславського розпочалася ранкова зарядка, а з нею новий день — життя юних лєнінців, які проводять своє канікулярне літо в обласному піонерському таборі «Дружба»...

...Вже багато років один з чудових куточків, якими так щедро наділила природа наддніпрянський край, що на Світловодщині, віддано дітям.

Тут, на березі Кременчуцького моря, в гущавих дубів і сосні розкинувся табір юних лєнінців — дітей працівників електростанцій та електротехнічної промисловості.

Більше 300 піонерів за зміну з трьох областей — Кіровоградської, Дніпропетровської та Полтавської — приймає і оздоровлює педагогічний колектив та обслуговуючий персонал «Дружба».

До послуг відпочиваючих у цьому чарівному куточку відмінно обладнаний зелений театр, тапчовальний та спортивний майданчики, піщаний пляж на березі моря.

Впевнено і злагоджено працює педагогічний колектив, який беззмінно, на протязі багатьох років очолює досвідчений педагог, вчитель Світловодської школи-інтернату № 1 Василь Леонідович Ковадіо.

Основний склад усього персоналу сталибути і виробничники. Загоновими вожатими відмінно працюють оператор заводу будівельних конструкцій Валентина Гуртовенко та шофер управління автогосподарства Микола Дон, а інструктором з плавання — електрик головного заводу виробничого об'єднання «Енергобудіндустрія» Віктор Мироненко.

Багато змістовних заходів здійснюється першу табірну зміну педагогічний колектив, який націлює виховну роботу на виконання Постанови ЦК КПРС «Про підготовку до 50-річчя утворення СРСР». В світлі її рішень оформлено і значну агітацію піонерського табору «Дружба». Тут і Алені союзна республіка, і улюблені гербами місце проведення урочистих лінійок.

Добре відпочивають піонери. Кожного дня — щось нове дізнаються юні.

Надовго залишаться в пам'яті спогади про екскурсії по Кременчуцькому водосховищу на теплоході, про свято відкриття спортивного літа, міжзагальної табірної «КВК».

А скільки вражень від улюбленої гри «Зірниця», де піонери демонстрували свій фізичний гарт, та вміння!

Свіже повітря, купання в морі, трудова наснага на підшефних лісницях апетит. І, зрозуміло, що у смачно зготовленому обіді відчутно майстерність шеф-повара Дмитра Івановича Ішенка за поваря тьоті Клавди, як люб'язно називають ветерана-пенсіонера Клавдію Данилівну Компанієць. Завжди забезпечує юних доброякісними продуктами експедитор Ніна Колоколова. Перебоятити не може! Широкий асортимент та вибір страв можливий, дякуючи своєчасно доставленим свіжим овочам та раннім ягодам.

Тому у кнізі відгуків і вражень на адресу цих товаришів багато полів від батьків.

Вирוש життя у «Дружбі». Веселе піонерське життя.

І. КАРАНТ.

М. Світловодськ.

ЗАВТРА — ДЕНЬ МЕТАЛУРГА

ІЗ ВОГНЯНОГО ПЛЕМЕНИ

Іскрометний фейерверк виривався із печі й блискітками осів неподали. І одразу, як казковий велет, в ореолі вогню і зіркового мерехту виростає постаць горного. Зараз піде метал. На чатах урочої хвилини стоять люди вогняної професії.

З представниками кількох поколінь вогнярів у переддень свята Дня металурга зустрілася кореспондент „Молодого комунара“ О. Басенко. На два запитання: «Яка дорога привела нас в ливарний цех?» та «Що ви взяли в життєвий багаж з професії ливарника?» відповіли:

Василь Михайлович Бориско — старший майстер плавильної дільниці, один з ветеранів праці ливарного цеху сірого чавуну.

Тринадцять років тому з'явився в цеху новий вагранщик. Це був я. Мій вітчим, колишній голова правління заводу в роки його пуску, Микола Веніамінович Дичков порадив йти в найважчий цех, мовляв, нелегка робота характер гартує. Пізніше я не раз згадував про це.

Ливарник — професія людей сміливих. Один на один з вогнем, розплавленим металом протягом зміни, погодьтесь, слабким не під силу. А якщо трапиться палімка — перший «лікар» вагранщик. Йде холодний метал — кепські справи, і знов найближче до печі — її хазяїн.

Випробування на витривалість дуже згуртовує людей. В цьому першопричина того, що колектив цеху став ініціатором багатьох патріотичних починань. Це наш ливарний на початку року звернувся до всіх червонозорізців:

«Урядове завдання — достроково!» і як ініціатори, на 10 днів раніше, до дня народження В. І. Леніна, виготовили все заплановане литво. А нещодавно вирішили поробити на зустріч нашої свята — сьогодні 350 чоловік вийшли на суботник. Зароблені гроші підуть в подарунок дев'ятій п'ятирічці.

Володимир Федорович Трохимчук — залиник гарячого металу формувальної дільниці, нагороджений за трудові успіхи в сьомій п'ятирічці медаллю «За трудову доблесть», у восьмій — орденом Леніна.

Скласлося так, що я з батьком в один рік прийшли в цех. На три місяці записався від нього — якраз в п'ятдесят другому кінчав ремісничу училище. Тут, в цеху знайшов своє особисте щастя. Моя дружина, дочка потомственного ливарника Степана Юхимовича Козлітина, працює перометристом. Тож моя сім'я — це вже злиття двох робітничих династій.

Симпатія до вогняної професії, зрозуміло, у нас сімейна традиція. Не помилюся, якщо скажу, що увага й зосередженість кожного з моїх рідних — то риси, виховані роботою з розжареним металом. Адже гарячий метал — не вода і ретозійства не прощас. Особисто я люблю і поважаю свою професію за простір до творчості. Важкий труд завжди спонукає шукати полегшення, думати. Це й привело мене колись в число раціоналізаторів. Горджуся останньою своєю пропозицією, яка дозволила збільшити на третину ємність ковша. Відповідно на третину зменшилася витрата часу на розливу.

Іван Бондаренко — молодий комуніст, бригадир комсомольсько-молодіжної бригади формувальників.

В дитинстві любив понад усе кіножурнали, де показували сталеварів, потім розплавленого металу. Заздрив. А підріс — пішов у професійне училище вчитися на формувальника. Здається, це було тільки вчора. Сьогодні ж в нашій бригаді я вже в «старичках», хоч мені тільки двадцять шість. Хлопцям — по двадцять і двадцять два, і робота у всіх однаково спориться. За це подобається мені моя професія: враження — ніби молодим залишишся назавжди.

В бригаді у нас весь процес роботи взаємозв'язаний. Поламався верстат у когось, переходять на час ремонту на підмогу до товаришів. І ніхто не думав тоді, що ось допоміг, а сам менше заробиш. Дружба дорожча грошей. Сьогодні мені підсобилять, завтра я в боргу не залишусь. Дружба і взаємовиручка — це важливо в нашій професії. Ось чому бригада з місяця в місяць перевищує виробничі плани, утримує перше місце в соціалістичному змаганні серед молодіжних колективів у виконанні урядового завдання.

Сергій Любимов — недавній випускник МПТУ № 4.

Мій стаж самостійної роботи два місяці. В місті Лабінську Краснодарського краю, звідки я родом, не раз бував з екскурсією на ремонтно-механічному заводі. Там вперше і побачив роботу формувальників. Сподобалося, що хлопці працюють атлетичного складу.

Професію формувальника обрав раз і назавжди. В цьому переконаний твердо. Бо це професія сильних, сміливих, справжніх чоловіків. Незабаром піду служити в армію. Уже домовився з майстром Миколою Миколайовичем Собовенком, що після служби повернуся в цех.

Ордена Трудового Червоного Прапора завод «Червона зірка».

ЛЕКТОР, ЛЕКЦІЯ, АУДИТОРІЯ

АНАЛІЗУЮЧИ діяльність лекторських груп при комітетах ЛКСМУ за перше півріччя 1972 року, можна з певністю відзначити, що наші активісти зуміли правильно визначити напрямки своєї роботи по ідейно-політичному вихованню молоді.

В новому руслі вони спрямовують її і тепер, коли йде підготовка до 50-річчя утворення СРСР. Головна увага лекторських груп нині звернена на виховання підрастаючого покоління в душі комуністичної ідейності, відданості Батьківщині, непорушної дружби народів Союзу РСР, соціалістичного інтернаціоналізму.

На підприємствах, будовах, в колгоспах, радгоспах, установах та навчальних закладах влаштовуються цілі цикли лекцій. На ювілейну тематику молодими лекторами їх прочитано 1258. Пожвавилася робота комсомольсько-молодіжної лекторії «Іс-

ми з'їздів партії, партійними, радянськими, господарськими та профспілковими працівниками. Слід відзначити роботу лекторських груп Бобринецького та Олександрійського РК ЛКСМУ. На високому ідейно-політичному рівні там проходять молодіжні читання за матеріалами партійних з'їздів.

Комітети комсомолу області стали краще враховувати підвищений інтерес молоді до сучасних досягнень науки і техніки, посиляли пропаганду серед юнаків і дівчат техніко-економічних знань. На цю тематику відбулося більше 1250 лекцій. Головна увага приділяється роз'ясненню наукових принципів господарювання, економічної політики КПРС, проблем конкретної економіки, участі молоді в здійсненні планів дев'ятої п'ятирічки. До цієї роботи широко залучаються вчені, спеціалісти провідних галузей народного господарства, передовики і лідери виробництва.

Виконуючи настанови партії, ЦК ВЛКСМ, комітети

ІНТЕРЕС ДО ВИСТУПУ

торія розвивається по Леніну» в Кіровограді. Такі лекторії працюють в Олександрії, Знамяні, Гайвороні, Онуфріївці. А ще спільно з обласною організацією товариства «Знання» і обласною організацією товариства охорони пам'яток історії та культури створено в Кіровограді комсомольсько-молодіжну лекторію: «Закон Радянської держави — твій закон», «Молоді — матеріалістичний світосгляд», «Юність і планета», «Кінолекторія «Людина і суспільство». Розширення базових лекторіїв і кінолекторіїв на місцях — головний напрям роботи лекторських груп комітетів ЛКСМУ. З великим інтересом виваю молоді колгоспи «Іскра» Гайворонського району лекторії «Наука і релігія». Він працює і в колгоспах «Комітерн» Онуфріївського району та імелі Т. Г. Шевченка Знамянського району.

Аналіз лекційної пропаганди за перше півріччя 1972 року показує, що комітети комсомолу приділяють особливу увагу розгортанню лекційної пропаганди безпосередньо в первинних, цехових, бригадних комсомольських організаціях, за місцем проживання і відпочинку юнаків та дівчат. Це стосується в першу чергу організації лекційної пропаганди на республіканській ударній комсомольській будові — Побузькому нікелевому комбінаті. В травні сюди було направлено цілу групу лекторів. Тут і працює комсомольсько-молодіжний лекторій «Юність і планета», де з лекціями часто виступають лектори обласної організації товариства «Знання» і лекторської групи обкому ЛКСМУ.

Помітне дальше поліпшення якості і тематичної спрямованості лекційної пропаганди. Провідне місце в діяльності комітетів комсомолу, як і раніше, посідає пропаганда життя і діяльності В. І. Леніна, актуальних проблем марксистсько-ленінської теорії. З цієї тематики влаштовано більше 1200 лекцій, проведено 850 ленінських читань. Ленінська тема була основою в роботі молодіжних лекторіїв і кінолекторіїв, тематичних вечорів, урочистих журналів.

Важливою складовою лекційної роботи була широка пропаганда документів і матеріалів XXIV з'їзду КП України, XVI з'їзду ВЛКСМ, лекторські групи комітетів ЛКСМУ мають зробити все, щоб ще вище піднести ідейний гарт молоді, допомогати їй творчо оволодівати революційною теорією, виховувати всебічно розвинених, ініціативних людей, які можуть самостійно і творчо мислити, володіти почуттям високої відповідальності перед суспільством і колективом.

У містах і селах області працюють спеціальні лекторії, організовані цикли лекцій, широко практикуються зустрічі молоді з делегата-

комсомолу розгорнули серед молоді широку пропаганду правових знань. В порівнянні з минулим роком кількість лекцій на правову тематику зросла в п'ятеро разів. У Гайворонському, Голованівському районах, Олександрії і Світловодську вже стало традицією проведення тижнів правової пропаганди, тематичних вечорів, урочистих журналів, вечорів запитань і відповідей, консультацій з питань права.

В лекційній роботі серед молоді більше уваги приділяється викриттю суті і методів антикомуністичної пропаганди, питанням боротьби проти буржуазної і реформістської ідеології, ревізійзму, «правого» і «лівого» опортунізму. Лектори комітетів ЛКСМУ активно включилися у проведення Всесоюзного Ленінського заліку «Рішення XXIV з'їзду КПРС — в життя» і Ленінського уроку «Сьогодні працювати продуктивніше, ніж вчора». В Олександрійському, Петрівському, Вільшанському районах вони входили до складу естетичних комісій, читали лекції, давали консультації під час вивчення праць В. І. Леніна.

За перше півріччя 1972 року помітне поліпшення ідейно-політичної і науково-методичної підготовки лекторських кадрів. За цей період спільно з обласним товариством «Знання», обласним судом проведено три обласні семінари: лекторів-правовиків, керівників лекторських груп МК, РК ЛКСМУ, лекторів, які виступають на економічній і науково-технічній тематичній.

Навчання майбутніх організаторів лекційної пропаганди ведеться у обласній школі молодого лектора-міжнародника, яка буде готувати кваліфікованих лекторів-міжнародників, і в 96 школах молодого лектора, де нараховується 2869 слухачів.

Керуючись рішеннями XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, XVI з'їзду ВЛКСМ, лекторські групи комітетів ЛКСМУ мають зробити все, щоб ще вище піднести ідейний гарт молоді, допомогати їй творчо оволодівати революційною теорією, виховувати всебічно розвинених, ініціативних людей, які можуть самостійно і творчо мислити, володіти почуттям високої відповідальності перед суспільством і колективом.

Г. УСТИНЧУК,
зав. лекторською групою обкому ЛКСМУ.

Комсомолки Наталя СМІРНОВА, Віра КОРОВАЙЧЕНКО, Галина АНІСІФОРОВА трудяться на дільниці товарів широкого вжитку Світловодського заводу чистих металів. Виробничі завдання щоденно виконують на 130 процентів. Діагностам присвоєно високе звання ударників комуністичної праці.

Фото А. ШАМАЛА.

ФЕЙЛЕТОН

ПРО „КОЗЛА“, МОЛОТОК, СТИЛ І 14 КУБОМЕТРІВ МИЛЬНИХ БУЛЬБАШОК

Василь Лимаренко став робітником меблевої фабрики імені Горького. Давно те було. Ще у квітні 1972 року!

Василь писав матері у Новомиргороді, що в рідному степу і борщ смачніший. Як не як, стільки літ не бував у своїх краях: навчався у Запоріжжі в профтехучилищі, потім служив дійсним військову службу. А мати ралли в листках: приїзди, сину, під боком фабрика, теслярська робота зийдеться...

Направили юнака у складальний цех. Позналилися з майстром Галиною Іванівною Рождественською, того ж дня мав намір показати свою вправність.

Достеменно не відомо, але є підстави гадати, що Галина Іванівна чула ось таку розмову в автобусі:

— При апарії розбій скло молотком? — читає один пасажир табличку.

— А де ж той молоток? — питається інший.

— Треба носити з собою, — пояснює третій, дотепник.

Мабуть, Галині Іванівні сподобався дотеп, бо коли Василь попросив інструмент, майстер чарівно усміхнулася:

— Любий хлопчику, принеси свій.

— Га-га-га! — вибухнула реготом ті, хто працював поруч. — Тягни з дому інструментарій!

Купив Лимаренко молоток, пілу і за 18 днів так наловився забивати «козла» з робітниками фабрики, що ледь не посидів на екстра-класу. А через 18 днів йому знайшлася робота:

виготовляти планову продукцію, себто обідні столи.

Накинувся хлопець на дерево, як вогонь. З величезною радістю за діло взявся. Не встиг і молоті натерти, як склав 40 столів.

Лимаренкова продукція, очевидно, вельми сподобалась директорові фабрики, бо Микола Федорович Гарюга замовив йому велику кількість аудиторних столів. Незабаром Галина Іванівна закрила наряд на 30, Василь склав решту 232. Чи довго склав, чи ні, аж настав час і другий наряд закривати.

— Прийми роботу, Галино Іванівно, — рапортував майстер.

— Навіщо мені та робота? — чарівно усміхнулася Галина Іванівна.

— Мені ж сам директор замовляв...

— З самим директором і балакай.

— Га-га-га! — бралася за животі товариство з власними молотками в руках.

— Тобі за ті столи ні копійочки не заплатять.

— ?

— Ще й матеріалу на ті столи не було, як робітники за їх виготовлення гроші одержали!

— Тсі! — заспокоїв хлопця Микола Федорович. — Все буде ежур.

І піднесли в бухгалтерії Василь і бамагу на полірованій дощечці, в якій, бамазі цебто, значилося, що за розиння 14 кубометрів лісу йому нараховано 31 карбованець.

Василь мав аудієнцію в директора.

— Микола Федоровичу, я лісу не п-п-пиляв...

— Пиляв, голубчику, пиляв, — вгамовував хлопця директор і показував пальцем на столи: — А продукція твоя бачиш якою стала під дощами? Хитко, тепер то справжнісінькі дрова! Нічого, сортом нижче знімемо твою продукцію. Тільки врахуй: сорт нижчий — плата менша. Бери, бери грошечки!

— Х-хіба ж я винен, що столи з-псувалися? — делалі слабше опирався хлопець.

— Брись! — насупився директор. Василь взяв гроші «за розпилювання лісу» і чкурнув з фабрики.

Треба б ще один молоток. Такий, щоб вдарити ним по марнотратству на фабриці. Оскільки справа стосується й молоді, то може в комітеті комсомолу лежить такий? Ні, Василь, бачте, не був членом ВЛКСМ, так що в секретаря комсомольської організації фабрики Миколі Соколову на душі тихо, спокійно. Та й наші Соколови якесь там молотки? Він верстатник, а з своїм верстатом ще не кажуть, приходить на роботу.

Спробуємо вдарити фейлетоном. Робітник, правда, гвіздка фейлетоном не заб'є, але для всякого недоліка цей газетний жанр — інструмент підходящий.

С. БРОВЧЕНКО.

м. Новомиргород.

Слово про Вершника

II. ПОДОРОЖ — БЛАГОДАТНА РІЧ ДЛЯ ЛІТЕРАТОРА

Повернувшись на звільнену від ворога українську землю, Юрій Іванович багато подорожує. Він побував на Корсуні-Шевченківщині, Криворіжжі, Вінниччині, на Кіровоградщині і Звенигородщині, у Каткові і Чигирині...

Яновський згадує любов багато подорожувати. У своєму блокноті ще 29 квітня 1934 року Юрій Іванович зробив такий запис: «Мрію серйозно про подорож по всій Україні (не по їздом). Яка це благодатна річ для літератора...»

А через рік, 13 вересня 1935 року, записує: «От і справдилася моя давня мрія: їду подорожувати по Україні. Надзвичайна осінь, тепла, тиха, сонячна. Вирушили двома машинами. «ГАЗ» і «Фіат», вона ж «Антилопа Гну», вона ж «Камо грядеши». В руках у мене карта-десятихверстка, маршрут намальовано червоним олівцем...»

Скупі і водкочас об'ємні дорожні потатки в записнику.

«14.IX. Гадяч. Прийшли з кінцями піонерів, ми пішли з ними до кабу... величезний потіг дітей до музичної, співаю, вишукуючи. Наснажу нас відпустили... Покидаю берегом в сілі в хатах Ол. Пчілін, де жила Леся Українка... Нарешті біля 9 години потрапили до Сорочинська. Оглянули музей Гоголя (хату, де він народився), оглянули церкву, де Гоголя хрестили, чудесне бароко, чисто мужицьке. Кудожня різьба — дерев'яний іконостас. Треба зберегти — це ж творчість народу. Панів апостолів чорт забрав, а мистецтво залишилось нам. Коло пам'ятника Гоголю фотографувались...»

В 1932 році, подорожуючи по Херсонщині, Яновський зазначає: «3.VI: «Рівний прекрасний херсонський степ. Людина, що народилася в степу, — живе просто на землі, відчуває себе на ній і над собою небо, і ніякої меблі. А люди в горах, в місті, в лісах ніби народилися в квартирі і поміж ними і землею є меблі... Треба в розділі «Перекон» (роман «Вершник» — Ц.Т.) дати розлогість степу, у степу любов до життя, відчуття обсяжності круглої землі».

Цей ось запис зроблений в 1933-му:

«7.VI. Краматорськ. Директор Краматорського комбінату. Коногон. Шахтюр. Чл. партії з 13 року... 130 тисяч дерев насадив, за 8 років залишилось 30 тисяч. Тепер буде обсаджувати тропіками, терном та іншими колоніальними рослинами, щоб прикрити до того, щоб поважали зелені острови».

Як згадує Тамара Юр'єва, «в 1933 році

Р. ТУРБАЙ, В. ЦВЯХ

Юрій Іванович здійснив подорож по Чорному морю на паруснику «Товариш»... Подорожував він і в 1934-36-39-40 роках...»

— Любив Юрко подорожувати, зустрічатися з людьми, — розповідає сестра Олена Іванівна. — Мені здається, що найдокладніше про ті мандрівки сказав у книзі Юрія Смолича «Розповіді про неспокій триває».

Згодом та книга з автографом автора: «На згадку Раді про дяка Юру, 27.X.89 р.» лежала на столі. Читаємо:

«Чимало ми з Яновським і поподорожували. Наприкінці літа тисяча дев'яносто тридцять п'ятого року — влітку — Яновський, я, Дикий, Муратов і Юхвід — зробили велику подорож автомашинами по Україні: Харківщина, Сумщина, Полтавщина, південь Київщини, Дніпропетровщина і Криворіжжя. Влітку тридцять шостого — автомашинкою вчотирьох: Яновський, я, Мате Залка і Зінкевич — по містах і селах Полтавщини. Сороч четвертого року, в дні війни, ми об'їздили Закарпаття — тоді це не радянське — з ліанові на південь: від польського кордону за Лерчином та Люшмором і до кордонів угорського і румунського — за Хустом і Раховом».

Про подорож 1935 року Юрій Смолич пише: «Ми їздили двома машинами: Муратов з Юхвідом — газиком, ми з Юрієм Івановичем та Антоном Диким — величезною колимагою фіат; проїздили ми нашу машину «Камо грядеши», бо вона весь час обламувалася, а приїздивши шофера було Сенкевич. І Юрій Іванович після кожного сета робив замітки в не-

величкому записнику. Цей записничок назміру цікавий Дикого: а що там і для чого нотує після кожнісного села Юрій Іванович, колишній «презрений попутник»? Чи не контр-укур... А потував Юрій Іванович називав і деталі пейзажу, щоб потім згадати принагідно. Називав сіл карбували в пам'яті маршрут, а пейзаж Юрій Іванович пристрасно любив і навіть казав, що їде у подорож головною метою для того, щоб втішитися зміною рідних пейзажів: ліс, лісостеп, степ. А те, що письменник взагалі не може бути без записника, без нотаток, — цього Дикий не знав, звідки йому знати?

В Кривому Розі Юрій Іванович вперше побував у залізничній шапці. Його захопив писематичний молоток, — тоді то була ще новинка на зміну обшуків. — І червоний, іржавий колір рудного пілу, у який було помішано все: речі, людські одяга, обличчя.

З подорожі — вже під осінь, коли бантани кучурилися каунами і дніями, — Юрій Іванович повернувся, сповнений зав'язки до творчої роботи.

— Так, із подорожей Юрій завжди повертався з добрим настроєм, з багатими задумами, — стверджує хитає головою Олена Іванівна. — Знову шурхотять сторінки.

«Влітку 1936 року ми з Яновським вирушили в нашу чергову автоподорож. З нами їздили Мате Залка і Павел Болеславович Зенкевич. Маршрут — басейни полтавських річок: Псла, Ворскла і Сули. Іменю «Псла» і «Ворскла» — так вимагав казати Юрій Іванович. То була чарівна подорож.

Того літа ми всі жили з родичами в Білках (Ліщинівці) на Полтавщині. То дороги для Залки місяць: тут він воював в громадянську війну, тут, у бою за Білки, був важко поранений. Це він і загітував нас усіх їздити відпочивати до Білків. Побачивши ж, що у нас з Яновським є машина (газик), негайно запропонував податися в мандри.

Полтавщину того літа ми об'їздили вздовж і впоперек — від міста до містечка, від села до села не кожнісного хутця. І кожний з нас мав свій інтерес. Матвій Михайлович кортіло ще раз проїти по місцях боїв і пошукати місцевих однопольців. Інтерес Павла Болеславовича був професійний, як перекладача: послухати полтавські говірки... Юрій Іванович цікавився полтавським пейзажем, а також старовинами: архітектура церков, хуторняда після столітніх куркульських одрубів, що перейшли тоді якраз у колгоспні володіння: меморіальні місця Лесі Українки і Панаса Мирного».

Що не сторінки, то цікавий спогад.

«До речі, про мій дрібнокаліберний карабін ТОЗ — з ним також пов'язано кай пригоди. По-перше, десь недалеко від Гадяча, кулею просто в серце, я забив чорного крука, якому Залка, знавця на птахів, визначив віку сто двадцять років. Крук сидів зверху на телеграфному стовпі при дорозі, я стріляв з упору — з вікна машини, кроків за тридцять. З пробитим серцем, він широко розмахував крила, спланерував долі спіраляю. Розмах крил

цього «доісторичного» крука був два метри. Друга пригода була, так би мовити, перманентна: ми піли боржом і спорожнену пляшку завжди негайно розстрілювали — для практики. Патрони в обох ТОЗ за чотири, нас теж четверо — кожному один патрон. І от за всю подорож, на всіх її етапах, при стрільбі на відстані двадцять кроків, Яновський не промавав ні разу, і — один раз, Зенкевич — разів зо два. Всі троє ми були людьми глибоко штатськими, в армії ніколи не служили, бо були «білоблестниками». А Залка — герой громадянської війни, з двома орденами Бойового Червоного Прапора і золотим зброєю за хоробрість, сім разів поранений — куди ж шайтан, майбутній герой Гвадалупи, генерал Лукач — у боржому пляшці (посторачку)... не влучив ні разу... Влучив Залка бун гарчачі, і такий фронт старого рубани перед штафірками ранів його в самісіньке серце і щиро його смутив. Юрій Іванович — як відомо, завжди очікував під'їзду жити — щоразу перед змаганнями Залку драгнув. Залка драгувався і вже, певна річ, влучити не міг.

Втім, то були, власне, єдина прикраса в усіх подорожі.

...Пікіровка між Яновським та Залкою — добра, дружня, не зла — тривала нескінченно. Єдине, на чому в ту подорож вони були однакові, — то Іспанія, поділ в Іспанії, війна іспанського народу проти фашизму. Мандруючи по глушинних закутках Полтавщини та Подільської, віддалених іноків від залізничної за сорок і п'ятдесят кілометрів, ми все ж таки вихитрювалися щодня добувати свіжу газету і першим ділом прочитувати інформації з поля бити за Піренейми. Юрій Іванович возив з собою у чомоданчику дві карти: одну — в великому масштабі, геодезичну — Полтавщини, другу — маленьку, видерту, ланцюг, з енциклопедії, — Іспанії. Щодня ми схилялися над цією картою, заглядали в сторінку з уніфікованого зонта, і злостилися, що в такому малому масштабі не позначено, певна річ, всіх тих населених пунктів, які задуналися у воєнних зведеннях. Єдиним військовим, і військовим з чималим досвідом та спеціальною освітою, був поміж нас Залка, і, орієнтувшись за зведенням з газети та картою з енциклопедії, Мате робив нам щось на кшталт штабного огляду бойових операцій — з своїми тактичними й стратегічними міркуваннями.

...Чимало доріг пройшов Юрій Іванович, просядкуючи життя. І побачив у уніфікованих майстрах заспаю переконливо в оповіданнях, нарисах, романах. Нарис, написаний у серпні 1945 року так і називається «По Україні в 1945 році». «Включення тоді, мій народ, що у велетенському людському труді очищаєш спогади фашистським рідну землю... Одне почуття володіє мною тепер, коли я пишу ці рядки, — глибокий захват і благоговіння перед трудовим подвигом народу. Хочеться скинути шапку і виклонитися до землі чудовим нашим людям». — пише Яновський у цьому нарисі. Ці слова ще раз підтверджують, скільки сили надавали письменнику подорожі, зустрічі з людьми.

Кіровоград—Київ—Кіровоград.

На фото: Ю. І. Яновський і редактор газети «Радянська Україна» Лука Хомин Поломарчук. Місто Остер, 18 червня 1944 року.

Після кількох відряджень в Ульяновський район

ДВОЄ однокурсників збиралися в дорогу. Перший запрошував товариша в село на недільний день, обіцяв влаштувати гарний відпочинок. І коли вже поверталися назад в місто, запитав:

— Ну, то як, чим сподобалось наше село?

— Хороші люди у вас. А от село ніби й обновилося цегляними будинками, на вулиці прокладена брукована, та розповіді про нього отак відразу наче й нема чого. Хіба що стовп, на якому поселились лелеки, кинувся у вічі...

Про цю підслухану розмову я ненароком згадав, побачивши в селі Лозуватому теж двох молодих людей — молодого лікаря Василя Чаповського і його друга з міста, — які задивлялися на високий обеліс слави, що красується коло Палацу культури. На гранітних плитах викарбовані імена 179 воїнів-земляків, які не вернулися з далеких фронтів доріг. Поруч — барельєф двох закорбочених жінок. А далі — сквер.

— Тепер підемо на стадіон, — знову запрошував свого гостя Василь Чаповський. — Він тут, он по той бік.

Але звідси не можна було побачити ні футбольного поля, ні баскетбольного та волейбольного майданчика. Бо од вулиці їх відділяли шеренги ясенів і осокорів.

Через кілька хвилин друзі вже йшли тротуаром на центральну площу. Зупинилися перед Палацом культури.

В фойє Василь вже не без гордості говорив:

— На цій картині зображені наші кращі колгоспники. Посередині — перша трактористка Олександра Митрофанова. А онде Архип Маніта, Герой Радянського Союзу, який в Берліні повторив подвиг Олександра Матросова...

Хлопці рушили далі заасфальтованою вулицею, повернули в про-

вулок. І тут знову гість зупинився, дивуючись:

— О, ще один сквер. І знову портрети, стени.

— Портрети зроблені кращими художниками Кіровограда. То всі наші орденосці — трактористи, доярки, бригадири.

Показавши товаришеві дитячий комбінат, сільську Раду, школу, лікарню, стазки, навколо яких розрослися верби та осокори, Василь Чаповський віс його в протилежний кінець центральної вулиці.

СІЛЬСЬКА ВУЛИЦЯ

Обабч рівними рядами на світ задивлялися широкими вікнами нові будинки, тягнулася однакова ширмою огорожа. І, нарешті, той будинок, до якого вів друга молодий лікар.

— Музей наш. Музей Архипа Маніти...

СЕЛО Лозувате — не єдине в Ульяновському районі, де молоді разом з старшими своїми товаришами дбає про його обнови. Ні, то ще не все зроблено, коли весною посадили сквер чи парк. Головне — доглянути його, зробити так, щоб він став справжньою прикрасою села, місцем для відпочинку сільських трудівників.

В селі Грушці, наприклад, секретар комсомольської організації колгоспу імені Шевченка розповідав мені, як він разом з секретарем парткому цього господарства міркував про те, щоб якийсь по-

збутись пустирів. Були вони і на околицях Грушки, і в центрі села — коло клубу, поруч магазину, за тваринницьким містечком. Де-хто пропонував просто виорати забур'янені місця і вимостити каменем. Та грушківські комсомольці зробили по іншому — посадили там тополі, фруктові дерева, заклали квітники, клумби, виставили стени, лозунги.

Потім подумали і про те, щоб за селом, біля ставу не корови столочували береги, а теж можна було відпочити людям в гарному місці. Прийшли сюди механізатори, почали рівняти берег, який потім хочуть облицювати дошками і каменем. Інші юнаки і дітлага розчистили лісосмугу. І вже то було не сплетіння густих осокорів, а справжній парк — з алеями, майданчиками для відпочинку дітей.

Вище цього парку в центр села потягнулась вулиця, на якій тепер живуть сім'ї молодих колгоспників. Новосілля тут справили недавно. А вже й яблуневі садки закрили білі стіни будинків, і брукована пролягла, і оригінальні огорожі навколо садів з'явилися.

Запитайте людину, яка вперше побувала в Грушці, про її враження од відвідин села. І одразу почуєте відповідь:

— Тут і жити веселіше.

Так і в селі Вільховому, і в Синьках, і в Кам'яній Криніці. Всюди обнови роблять по-своєму, по-різному. Тож і обличчя села розпізнаєш одразу...

Перший секретар Ульяновського райкому комсомолу Микола Редько якось сказав, що найбільша турбота молодих трудівників району — дбати про високу культуру землеробства. А потім додав:

— Зробити свої села з зовнішньою і внутрішньою красою — то теж нам під силу. І ми беремось за цю справу.

М. ШЕВЧУК,
спецкор «Молодого комунара».

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ „ЧЕРВОНІ БДЖОЛИ“ — ХЛОПЦІ НАШІ!

Юному кіноглядачеві менш за все діла до того, хто режисер або автор сценарію «Мандата» чи «Білого флігера»... Всі його душевні сили спрямовані на дію — він захоплюється епічністю й хоробрістю нечисленного особового складу армії «Трасогузів», відважністю двох Глібів Прохорових — старшого й молодшого, які з лейтенантським мандатом виконують завдання по забезпеченню революційного Петрограда хлібом.

Проте, проходить час, і любитель пригод починає цікавитись тим, хто створив ці захоплюючі кінопроекти. Лізнається, що сценарії названих кінофільмів написали А. Власов і А. Млодін.

Багатою хочеться знову зустрітися з удальними кіногероями. Але, як відомо, навіть кінотеатри повторного показу не можуть врахувати усіх замовлень. Тут і приходять на допомогу книги. Така, як книга «Грозивши стежками», що об'єднує три знайомі твори: за четвертим на студії «Ленфільм» щойно знято кінофільм «Червоні бджоли».

«Неширока річка розділяє містечко на дві зовсім несепохідні одна на другу половини. Правий високий берег несе у весняній зелені. Вулиці тут прямі, чисті. Будинки заглиблені, чепурні.

На лівому болотистому березі чорніє відгороджений дірявим тном завод, що зчинився. Навколо нього розкидані завалки й тупики з робітничими бараками й халупами... Ось перший поділ — у прямому й переносному значенні. — який проведено на самому початку твору.

Далі — від ніби жартівливих сутичок між заводськими хлопцями і їхніми ровесниками — скаутами з багатого правого берега до боротьби зі злочинцями, які організовують Антик Димбаєв, син колишнього хазяїна міського заводу та Валько Губарев, син власника парому.

Автори зовні спокійно і ніби безпристрасно говорять про дії з різних берегів. Основне слово віддано дітям і підліткам самих підлітків. Заводські — несприйнятні з дитячої «скаут» Степаною, яка знається зі скаутами; вони осуджують сина сторожа за те, що він через особисту образу залишив свій берег задля скаутів.

Дуже вдало поставлена і правдиво, на нашу думку, вирішена авторами проблема колективізації.

Ефектна і приваблива єдина форма скаутів. Та вона не скільки об'єднує їх, як прикриває основний принцип взаємної у цій дрібнобуржуазній дитячій організації — залежність поведінки й дії від воляків, синів багатих батьків. Такий організаційний лад дозволяє літературі описати верховодством загрібати жар чужими руками, використовувати тих вихідців з бідності, хто «каюну» на скаутську бойовість і зовнішній шик. Таким виявився Сенька.

Хлопці з лівого, робітничого берега також гуртуються, «Червоні бджоли» — називають вони свою організацію, яка протистоять скаутам. Це зародок єдиної нової типу — єдиної колективістської. Тривале колективне почало, при якому виховується думка кожного, а не тільки загальна, — основа перспективності і прицельності нової організації. Перший лівий здоровий пасторіт нового «вулика» стався вже при виборі командири: не схотівши товаришів називати Сеньку «твердим» натуритет сили, його кандидатура не пройшла; обрали, може, менш дужого і спритного, але більш справедливого й колективістського Колюку, брата нового директора заводу, комсомольця Василя.

Герої «Червоних бджіл» поновили ряди тих, які запали в торується надовго.

М. КОДАК,
аспірант Інституту літератури
ім. Т. Г. Шевченка.

ФУТБОЛ

У ЧЕКАННІ НА КРАЩЕ

ДО ПІДСУМКІВ ПЕРШОГО КОЛА ФУТБОЛЬНОГО
ЧЕМПІОНАТУ

Команди першої зони другої групи класу «А» закінчили перше коло чемпіонату країни з футболу. Кіровоградська «Зірка» 12 липня пропела свій останній перед проміжним фінішем матч у Донецьку. Любителі футболу із задоволенням зустріли звістку про перемогу кіровоградців над донецькими залізничниками з рахунком 1:0. Тому, що не був виграв після тривалої сутичі невадів і перші два очки, занесені в цьому сезоні після гри на чужому полі.

Турнірна таблиця команд зони на стику двох класів має такий вигляд:

	І	В	Н	П	М	О
«Металург»	23	13	8	2	41-19	34
«Спартак»	23	13	6	2	26-15	34
«Динамо»	23	9	11	3	30-17	29
«Таврія»	23	18	2	8	30-15	28
«Суднобудівник»	23	11	5	7	25-14	27
«Будівельник»	23	9	9	5	23-18	27
«Автомобіліст»	23	9	9	5	20-16	27
«Будівельник» Т	23	10	4	7	32-26	26
«Локомотив» В	23	9	8	6	27-21	26
«Говерла»	23	10	5	8	31-23	25
СК (Чернівці)	23	9	6	8	27-20	24
«Шахтар» Кд	23	9	5	9	23-22	23
«Локомотив» Х	23	10	3	10	28-27	23
«Шахтар» М	23	7	8	8	25-23	22
«Авангард» С	23	7	8	8	14-18	22
«Авангард» Р	23	8	5	10	23-25	21
«Зірка»	23	5	11	7	21-27	21
«Шахтар» Г	23	4	12	7	23-18	20
«Фрунзенець»	23	7	5	11	20-26	19
«Хімік»	23	6	7	10	14-26	19
«Буковина»	23	4	8	11	11-31	16
«Маяк»	23	2	10	11	12-31	14
Команда м. Луцька	23	2	8	12	11-32	13
«Локомотив» Д	23	3	9	14	16-43	12

Як бачимо, боротьбу за перше місце і право участі у фінальному турнірі північних команд другої ліги класу «А» ведуть між собою «Металург» і «Спартак», які на п'ять очок відірвалися від найближчого переслідувача — хмельницького «Динамо». А втім, попереду ще половина футбольного марафону і на цій довгій дистанції може відбутися багато змін. Однак вгорі вже згуртувалися найкращі команди зони і наперед чи хто, крім тих, хто входить до першої десятки, може сподіватися на перше місце.

Вперта боротьба йде між аутсайдерами. «Фрунзенець», який довго замкав турнірну таблицю, зумів вирватися вперед і зараз в небезпечній зоні три колективи: «Маяк», команда м. Луцька і донецький «Локомотив». Але їм теж ще вистає часу, щоб наслідувати приклад сумських футболістів. Звичайно, якщо вистачить для цього майстерності і наполегливості.

Не радує ніяк своїх прихильників кіровоградська «Зірка». Розпочавши сезон досить вдало, вона не зуміла довго продовжувати виступи в такому плані. Почалися нічти, а потім і програші, причому не лише в гостях, а й на своєму полі і навіть командам, які в той час знаходилися нижче «Зірки» в турнірній таблиці. Бувало так, що гра йде на рівних, а то й кіровоградці мають територіальну перевагу, а вигравів немає — в кращому разі нічия.

Звичайно, одним спортивним невезінням, як це було, наприклад у матчі з севастопольським «Авангардом», втрат «Зірки» пояснити не можна. Далися взнаки, очевидно, недостатня і фізична, і морально-вольова, і тактична підготовка команди. Згадаємо хоча б матч з ровенським «Авангардом» в Кіровограді. Ровенчани тоді мали гірші за «Зірку» турнірні показники, грали на чужому полі, а в результаті перемогли з рахунком 3:1. Це був не прикрий випадок у трі місцевих футболістів, вони й потім продовжували виступати блідо, втрачаючи очки, разом з цим, спускаючись вниз по турнірній сходинці.

Останнім часом матчі в Кіровограді відвідує все менше й менше глядачів. Це об'яснює, любителі футболу протягом п'яти років звикли бачити «Зірку» в числі лідерів зони, спостерігаючи цікаві, насичені емоціями спортивні події, в яких вирішувється доля не лише поточної зустрічі, а й боротьба за право переходу у вищий клас.

Нинішніми виступами «Зірка» сама позбавила себе можливості бути в числі провідних українських команд другої ліги класу «А», а тим більше — надій на заповітну перемогу в зоні, яка відкриває можливість для участі у фінальній п'ятій претендентів.

Але ще не все втрачено. Нині футбольну команду очолює заслужений тренер УРСР майстер спорту В. С. Жилин. Прийшов до керівництва колишній гравець «Зірки», майстер спорту Б. М. Петров. Разом з заслуженим тренером УРСР В. М. Третьяковим вони провадитимуть навчально-тренувальну роботу в колективі. Хочеться сподіватися, що друге коло кіровоградських футболістів проведе у збірано, на вищому рівні і не раз порадують своїх прихильників красивою і змістовною грою.

М. ПИЛИПЧУК.

ГОДИННИК ПУЩЕНО

Довгожданий матч на першість світу з шахів, нарешті, розпочався.

Перша партія показала, що «війна не рівна», оголошена претендентом чемпіонів, не досягла головної мети — не змусила Б. Спаського надто нервувати.

Після 40 ходів партія була відкладена в позичку, де сядуть і три пішаки чемпіона світу проти стоїли п'ятьом пішакам Р. Фішера. При дограванні претендент визнає себе переможцем. У другій партії йому зараховано поразку за невну.

Отже, у матчі з рахунком 2:0 веде чемпіон світу Борис Спаський.

Кубок у будівельників

Великою популярністю в новгородківців користується футбольні змагання на кубок райкому комсомолу. Ось і цього разу в них брали участь майже всі колективи господарств.

Попередні поєдинки найкраще провели спортсмени Новгородської будівельної організації та колективу імені Мічуріна. Ці команди зустрілися між собою у фінальному матчі. Гра розпочалася гострими атаками футболістів з колективу імені Мічуріна. У першому таймі вони забивали у ворота суперників два м'ячі.

У другому таймі картина різко змінилася. Весь час атакували будівельники. Спочатку вони зробили рахунок, а в кінці зустрічі їхній нападочий Володимир Тетяніченко забив переможний гол.

Кубок райкому комсомолу вручено футболістам Новгородської будівельної організації.

В. ПОНОМАРЕНКО.

Новгородівка.

М'ЯЧ У ГРІ.

Фотостуд. М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЦЕДІЛЯ. 16 ЛИПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Програма передач. (М). 9.03 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Для школярів. «Марка країни Гондслупи». С. Могильовська. Телеспектакль. (М). 10.45 — Виступ міністра чорної металургії СРСР І. П. Казанці. (М). 10.55 — Кольорове телебачення. Концерт на замовлення металургів. (М). 11.45 — «Сільська година». (М). 12.40 — Новини. (М). 12.45 — «Музичний кіоск». (М). 13.15 — Для юнацтва. Телевізійний клуб «Шукачі». (М). 14.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М). 14.30 — Бесіда з міністром чорної металургії СРСР П. Ф. Ломако. (М). 15.10 — Кіножурнал «Новини дня». (М). 15.20 — Телевізійний народний університет. (М). 16.05 — Телевізійний документальний фільм «Злочини на волі». (М). 17.00 — Кольорове телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «США: проблеми і події». (М). 18.40 — Художній фільм «Клич пустелі». (М). 19.45 — «Ласкаво просимо». Запрошує концертна група. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Міжнародна зустріч з футболу. Збірна Фінляндії — збірна СРСР. 2-й тайм. (Передача з Фінляндії). 22.15 — Концерт лауреатів фестивалю радянської пісні «В Зелений Гурі». (Польща). 23.15 — Новини. (М). ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 — Кольорове телебачення. «Дівочі мрії». Музична передача. (К). 17.45 — Теленарис «Здрастуй, Ямал». (К). 18.00 — Для юнацтва. «Веселка». (Чернівці). 19.00 — «На меридіанах України». (Київ з включенням Кіровограда). 19.30 — Концерт, присвячений Дню металурга. (Донецьк). 20.15 — «Телекран пошани на живих». (Миколаїв). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Червоний пам'ят». II серія. (К). 22.50 — Вечірні новини. (К).

ВІВТОРОК. 18 ЛИПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Для юнацтва. «Маршрути юності». (М). 10.30 — Кольорове телебачення. Телевізійний художній фільм «Життя і смерть дворянина Чертопханова». Перша серія. (М). 11.40 — Кольорове телебачення. Концерт. (М). 12.10 — Кольорове телебачення. Документальний фільм «Іртіш-Караганда». (М). 13.00 — Новини. (М). 13.30 — «Актуальні проблеми науки і техніки». (М). 17.00 — Для дітей. «Діти про звичаї». (М). 17.30 — «Комуніст і час». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Науково-популярна програма «Здоров'я». (М). 18.40 — Телевізійний фільм-концерт. (Вальбюр). 19.00 — Кінофестиваль, присвячений 50-річчю утворення СРСР. Художній фільм «Вони були першими». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Екран молодих». «Діалог». (Київ-Кіровоград). 22.30 — Вечірні новини. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 — Для дітей. «Сурми грають діти». (Львів). 17.30 — «Кулі з включенням Кіровограда». (К). 18.00 — Фільм-концерт. (К). 18.30 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.00 — «Світлий кінематри». Про радянське угорське співробітництво в галузі автомобілебудування. (М). 19.50 — О. Крон. «Глибокий пам'ят». II серія. (К). 21.00 — «Співбачення». (М). 21.30 — «Співбачення». (М). 21.50 — «Співбачення». (М). 22.30 — «Співбачення». (М). 23.10 — Новини. (М).

ПОНЕДІЛОК. 17 ЛИПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 17.00 — «Партійне життя». (Донецьк). 17.30 — «На шкільних широк». (М).

ПОГОДА

15—16 липня на території області і міста Кіровограда очікується мінлива хмарність, без істотних опадів. Вітер змінний напрямів, слабкий. Температура повітря вночі 15—20, удень 27—32 градуси.

Редатор В. ПОГРІБНИЙ.

КАПІТАНІВСЬКЕ МІСЬКЕ
ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 10

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ НА 1972—1973 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Училище готує кваліфікованих робітників для цукрової промисловості таких спеціальностей:

апаратник варки цукру — слюсар; центрифугувальник — слюсар; сатуратчик — штукатур-маляр; оператор фільтрів — штукатур-маляр; випарник — муляр; бригадир вапняно-випалювальної печі — муляр; набирач дифузійних ножів — електрогазо-зварник; оператор дифузії — електрогазо-зварник; електромонтер; слюсар контрольно-вимірювальних приладів і автоматики; набирач дифузійних ножів — токар по металу; оператор дифузії — токар по металу; центрифугувальник — столяр; апаратник варіння цукру — столяр.

В училище приймаються юнаки і дівчата віком з 15 років, які закінчили 8, 9, 10 класів, без вступних екзамнів, за курсом по оцінках, які вказані в документах про освіту; в групу електрогазо-зварників приймаються тільки юнаки віком з 16 років; в групу електромонтерів — юнаки і дівчата віком з 16 років.

Учні забезпечуються безкоштовно триразовим харчуванням, одягом, нагільною білизною, взуттям, комплектом постільної білизни і одержують третину заробітку в період практики.

Гуртожитком в першу чергу забезпечуються сироти і діти інвалідів Вітчизняної війни і праці.

Строк навчання — 2 роки.

При училищі працює вечірня школа.

Вступникам слід подати такі документи: заяву на ім'я директора із зазначенням обраної спеціальності, свідоцтво або атестат про освіту, паспорт чи свідоцтво про народження (якщо не виповнилося 16 років), характеристику зі школи або місця роботи, довідку про стан здоров'я (форма № 286), довідку з місця проживання із зазначенням складу сім'ї, автобіографію і шість фотокартки розміром 3×4 см.

Всі вступники проходять співбесіду з членами приймальної комісії, приїзд на яку в строки, зазначені у виклику, чи вказані особисто при подачі документів.

Заяви приймаються до 10 серпня. Початок навчання — 1 вересня 1972 року.

Адреса училища: селище Капітанівка Новомиргородського району Кіровоградської області, МПТУ № 10.

ДИРЕКЦІЯ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

316030 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, с. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

КОСТРОМСЬКА ШКОЛА ФЗН
ТЕКСТИЛЬНИКІВ
ОРДЕНА ЛЕНІНА
ЛЬОНОКОМБІНАТУ
ІМЕНІ В. І. ЛЕНІНАОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ НА
1972—1973 НАВЧАЛЬНИЙ РІК.

Школа готує: прядильниць, ткаць, мотальниць, стрічкарів. Строк навчання від 7 до 15 місяців. Приймаються дівчата віком 15 років і старші з освітою 8—10 класів. Вступних екзамнів нема.

Навчання починається 20 червня, 1 липня, 1 серпня, 15 вересня 1972 року. Учні забезпечуються безплатним гуртожитком, триразовим харчуванням. В період навчання учнівська зарплата з врахуванням переведення на відрядну оплату зростає від 12 до 120 карбованців на місяць.

При комбінаті є школа робітничої молоді.

Для вступу необхідно надіслати такі документи: свідоцтво про освіту, характеристику із школи, довідку про склад сім'ї, довідку з місця проживання, медичну довідку, заяву, автобіографію, 4 фотокартки, для 15-річних свідоцтво про народження. Для 16-річних паспорт пред'являється особисто.

Після перегляду документів висилається виклик.

Наша адреса: індекс 156601 м. Кострома-2, обласний, вул. Комунарів, 1. Школа ФЗН льонокомбінату імені В. І. Леніна.

ДИРЕКЦІЯ.